

פרשת צו – שבת הגדול

הכהנים היו הפקידים הראשונים בתולדות ישראל שהתקיימו ממסי העם בצורת קרבנות עוד לפני כיבוש הארץ. בעקבות הבטחון שמשרה ציבורית משרה על בעליה, נוצר במשך הזמן הבדל פסיכולוגי עמוק בין הפקיד ובין האזרח. זה אנוס בכוחותיו הוא לפלס דרכו בחיים ולגלות יזמה וזריזות כדי ליצור לעצמו עמדה כלכלית, לא כן הפקיד שאין לו מפני מה לחשוש שהרי משכורתו מובטחת ע"י קופת הציבור.

מכאן צפויה הסכנה שהפקיד יתרשל בעבודתו והקרבתו שהעם מביא יחטיא את המטרה. בסכנה זו של 'סחבת' הרגישו חז"ל והדגישו: "צו את אהרן" אין צו אלא זירוז, במיוחד במקום שיש בו חסרון כיס.

(מתוך: "ממעין האגדה" – א. ארזי)

הפטרת שבת הגדול (מלאכי ג', ד'-כ"ד): "וְעָרְבָה לָהּ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קְדָמֶינִית..."

ומסיים: "הֲנֵה אֲנִי שִׁלַח לָכֶם אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא לְפָנֵי בּוֹא יוֹם ה' הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא וְהָשִׁיב לֵב אֲבוֹת עַל בָּנִים וְלֵב בָּנִים עַל אֲבוֹתָם..."

לא יתקיימו תפילות בציבור

שבת פרשת צו		ימי החול	
הדלקת נרות	18:42	זמן תפילין / טלית	05:26←05:35
צאת השבת	19:38	סוף זמן קריאת שמע	09:31←09:35
		שקיעה	19:07←19:03

אחות תורנית: נטע בן עמי

שבת
שלום

כי לא נאה, כי לא יאה

"צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העלה הוא העלה על מזבחה על הלילה עד הבקר ואש המזבח תוקד בו" (ויקרא ו' ב')

הציווי מתייחס לעבודת הכהן בהקריבו "קרבן עולה". קרבן עולה בא מטעמו של הציבור או של היחיד והוא מדורג בקבוצת הקרבנות שנמצאים בהיררכיה הגבוהה ביותר - "קדשי קדשים". הקרבן נשרף כליל כל הלילה ואין בו חלקים הנאכלים על ידי הכוהנים או על ידי מביא הקרבן. הוא עולה בשלמותו השמימה ומכאן שמו - "עולה".

הפרק הראשון בתחילת ספר ויקרא עוסק בהגדרות ובהנחיות המעשיות הקשורות לקרבן. בתחילת פרשתנו - צו, הכתוב חוזר ודן בפרטים הטכניים הנובעים משריפת הקרבן בשלמותו - הפסולת: **"ולבש הכהן מדוי בד ומכנסי בד ילבש על בשרו והרים את הדשן אשר תאכל האש את העלה על המזבח ושמו אצל המזבח"**. (ג') - הכהן הרים בעזרת מחתה (יעה מכסף) מעט מהדשן - פסולת שנוצרה כתוצאה משריפת העצים והקרבן שהפכו במהלך הלילה לאפר, ומניחם במקום אחר 'אצל המזבח'.

לאחר מכן הכהן החליף את בגדיו לבגדי עבודה - מדי ב', והתקדם למלאכת פינוי שאר הפסולת שנותרה על המזבח: **"ופשט את בגדיו ולבש בגדים אחרים והוציא את הדשן אל מחוץ למחנה אל מקום טהור"**. (ד')

הטיפול בפסולת הקרבן מקבל מעמד משמעותי בפסוקים כחלק בלתי נפרד מהעבודה. "תרומת הדשן" היא אחת מתרי"ג מצוות אשר כולן שקולות זו לזו בחשיבותן.

ובכל זאת... קצת קשה להבין, כיצד זה ייתכן שמלאכת הטיפול בפסולת מקבלת מעמד של מצווה השווה להקרבת הקרבן או לכל מצווה אחרת?

ובכן, ניתן להתעלות אל המימד הרוחני - קבלי, ולהסביר שהטיפול בפסולת מסמל סוג של תיקון עמוק בו אנו זוכים להעלות את הפסולת שבתוכנו למדרגות גבוהות של קדושה.

ניתן גם להסביר באופן רציונאלי-תורני שכל המלאכות שוות בחשיבותן מצד עצמן, ואילו אנו רק מקטלגים ומדרגים אותן כתוצאה ממגבלתנו בתפישת העולם הגשמי.

אולם, ניתן גם להסביר זאת באופן הבסיסי והפשוט ביותר: המשכן שמסמל את נקודת חיבור בין הגשמי לרוחני, אמור להעלות את שניהם לשיא, באופן שווה ולכן: **ניקיונו של המקדש וחזותו חשובים ממש כמו העבודה הרוחנית שמתבצעת בו**.

אחריותם של הכוהנים על פינוי פסולת הקרבנות, אינו נעצר רק בתחומי המשכן. מצווה עליהם להוציאה מתחום המחנה מבלי לפגוע בסביבה: **"...והוציא את הדשן אל מחוץ למחנה אל מקום טהור"** - מקום שהוכן ויועד מראש לקליטת האפר והפסולת.

השמירה והקפדה על הניקיון וחזות הסביבה, מלמדת על חיבור נכון ומאוזן בין הרוח לבין החומר. די במבט חטוף בשטח ציבורי או פרטי, כדי ללמוד על טיב החיבור בין האדם לסביבתו הקרובה.

יורם ק'מלמן

לחווה ניר, אתך באבלך על פטירת אמך

שרה שלם ז"ל

קיבוץ סעד

שיעור לזכרה של שרה ז"ל

ביום ב' השבוע, ה' בניסן, בשעה 10.00, יתקיים אי"ה שיעור לזכר שרה בתנו

ביישומון ZOOM [פגישה מספר 2841906384]

הנושא, שהיה קרוב ללבה ולבי: האם המדענים טועים: איך נברא היקום?

אליהוא והמשפחה

לפרטים נוספים: 0543016193 [אליהוא]

הקצרה על פרשת השבוע

בפרשת השבוע צו-כתוב: "אש התמיד תוקד על המזבח לא תכבה" (ו-ו). אש התמיד על מזבח העולה (המזבח החיצון) עליו שרפו את הקורבנות, שעמד מחוץ להיכל. שטחו בבית שני (שהורדוס בנה) היה 12x12 מטר (משטח רחב מאד). את העצים היו מאכסנים בלשכת העצים בבית המקדש, ולא לפני שהיו בודקים שלא יהיו בהם תולעים, שהרי אסור להקריב תולעת שהיא דבר טמא. את עבודת המיון עשו כוהנים בעלי מום, שהיו פסולים לעבודת הקודש. כל העצים כשרים למערכה, מלבד 2 מינים: זית- ממנו עשו את שמן המשחה. גפן- היין שימש לניסוך (ויקרא רבה-ז-א) אש התמיד דלקה ותודלקה (הוספת עצים) אפילו בשבת (יומא-ירושלמי-כא).

בשנת 1961 נחנך ב"יד ושם" אוהל יזכור, במרכז בווערת אש התמיד. מדי שנה בערב יום הזכרון לשואה ולגבורה מדליקים מ"אש התמיד" 6 משואות לזכר ששת המיליונים.

להוצאת הדשן - האפר השרוף שעל המזבח, הכהן היה משתמש במגרפה. היו בה 10 נקבים ומהם יצאו קולות נגינה, שהיתה נשמעת כל בוקר עם תחילת המשמרת, בכל רחבי ירושלים (ערכין-ו). אפילו ביום כיפור, העבודה התחילה בפעולה זו של איסוף הדשן. ע"פ המסורת בתקופת בית שני, האפר השרוף היה אסור בשימוש לפיכך הוצא מחוץ לעיר למקום טהור (ו-ד).

מקום ריכוז האפר היה במקום בו נמצאות כיום שכונות "מאה שערים" ו"בית ישראל"-בצפון העיר, מעבר לחומה השלישית. השיקול היה שהרוחות לא יעיפו את האפר לכיוון המקדש (זבחים-קו). המקום נקרא בעבר בפי ילידי הארץ: "תל אלמסאבין". אונקלוס מתרגם את המילים-ריח ניחוח=מתקבל ברצון לפני ה'.

מנחם קימלמן – קיבוץ ראש הנקרה

דרשת שבת ה'תש"ף - הרב ארי סט

- את הדברים המצורפים מומלץ ללמוד יחד בשבת אחר הצהריים, בשעה 18:00 – הזמן המיועד לדרשת שבת הגדול.

'ונרוממה שמו יחדיו' – על ההלל שנאמר בבית הכנסת בלילה ראשון של פסח

מנהג קהילת סעד, כמנהג קהילות רבות בארץ ישראל, לומר הלל בברכה לאחר תפילת ערבית בבית הכנסת, עוד לפני שנתיישב לשולחן הסדר. בשולחן ערוך נוכל למצוא שמנהג זה נתון במחלוקת בין ר' יוסף קארו הספרדי והרמ"א האשכנזי:

שו"ע או"ח הלכות פסח סימן תפז סעיף ד - בליל ראשון של פסח גומרין ההלל בצבור בנעימה בברכה תחלה וסוף, וכן בליל שני של שני ימים טובים של גלויות. הגה: וכל זה אין אנו נוהגים כן, כי אין אנו אומרים בלילה בבית הכנסת ההלל כלל.

בארץ ישראל התקבל מנהג אמירת ההלל בליל החג בבית הכנסת גם אצל קהילות אשכנזיות רבות. אלא שכאן הבן שואל: האם גם השנה, כשנתפלל כל אחד ואחת בביתם, נגמור את ההלל בברכה או שמא מנהג זה תלוי בתפילת הציבור (כלשונו של השולחן ערוך לעיל: 'גומרין ההלל בצבור בנעימה'), ושאינ מניין אין לאמרו או לאמרו ללא ברכה? נתחקה אחרי מקורות המנהג.

א. המנהג המקורי: הלל על סדר ההגדה

לאמירת הלל בתפילת הלילה בבית הכנסת אין מקור במשנה או בתלמוד. לעומת זאת נוכל למצוא בדברי חז"ל את ההלל שאנו אומרים על סדר ההגדה: **מסכת פסחים פרק י משנה ז** – מזוגו לו כוס שלישי - מברך על מזוגו, (כוס) רביעי - גומר עליו את ההלל ואומר עליו ברכת השיר.

זכור, את ההלל של ליל הסדר אנו מחלקים לשניים. את שני הפרקים הראשונים (עד 'חלמיש למעינו מים') אנו מצרפים ל'מגיד', ואת שאר פרקי ההלל אנו אומרים על הכוס הרביעית לאחר ברכת המזון. אם כן, יש הלל בלילה ראשון של פסח, אבל רק הלל אחד, והוא נאמר סביב שולחן הסדר (כבר עמדנו בעבר על החריות הרבות מדיני ההלל שיש בהלל הזה – נאמר בעמידה, ללא ברכה ועוד).

ב. הלל בבית הכנסת – על שום מה? הצעה ראשונה

בדבריו של רבי יעקב בעל הטורים נוכל למצוא את מנהג אמירת ההלל בבית הכנסת עוד לפני אמירת ההגדה. הוא מקשר זאת לעובדה שאנחנו מפצלים את ההלל שנאמר סביב שולחן הסדר. עובדה זו לא מאפשרת לנו לברך על ההלל. שימו לב למנהג המיוחד שמביא הטור בשם קבוצה לא מבוטלת של ראשונים:

טור אורח חיים הלכות פסח סימן תעג: בענין ברכת ההלל איכא פלוגתא דרבוותא (=יש מחלוקת בפוסקים): ריצב"א היה מברך עליו ב' פעמים אחת קודם אכילה ואחת אחר אכילה, וכן היה נוהג ה"ר מאיר מרוטנבורק וכן כתב רב האי ורב צמח ורב עמרם. אבל הרי"ף גיאת ואבי העזרי כתבו שאין לברך עליו כלל לפי שחולקים אותו לשניים, לפני הסעודה ולאחריה, ואם כן האיך יברכו כיון שפוסקים באמצע? וכן היה נוהג אדוני אבי הרא"ש ז"ל וכן ראוי לעשות בכל דבר שיש ספק בברכתו שאין לברך, דברכות אינן מעכבות.

לברך פעמיים או לא לברך בכלל.. זאת היתה השאלה בתקופת הגאונים והראשונים. מייד בהמשך מביא הטור מנהג שנוהגים בו בכמה מקומות כדי לפתור את הספק אם לברך או לא:

ויש מקומות שנוהגין לקרות ההלל בבית הכנסת בציבור כדי שלא יצטרכו לברך עליו בשעת ההגדה ומה טוב ומה נעים ההיא מנהגא.

לפי דברי הטור, קריאת ההלל בבית הכנסת נועדה לפתור את ההתלבטות אם לברך על ההלל בהגדה.

ג. הלל בבית הכנסת על שום מה? הצעה שניה

נימוק נוסף לאמירת ההלל בבית הכנסת ערב החג, אפשר לראות בדברי התוספתא במסכת פסחים: **תוספתא מסכת פסחים (ליברמן) פרק י הלכה ח:** בני העיר שאין להן מי שיקרא את ההלל הולכין לבית הכנסת וקורין פרק ראשון והולכין ואוכלין ושותין וחוזרין ובאין וגומרין את כולו. ואם אי אפשר להן גומרין את כולו ההלל אין פוחתין ממנו ואין מוסיפין עליו.

מה יעשו אנשי קהילה שאינם יודעים לקרוא את ההלל? כיצד יקיימו את המצווה בביתם? הצעת התוספתא היא לקרוא את ההלל בבית הכנסת כדי להוציא את מי שאינו בקיא בקריאת ההלל.

ד. הלל בבית הכנסת על שום מה? הצעה שלישית

מהמקור הבא נוכל לשאוב רעיון מיוחד במינו על אמירת ההלל בבית הכנסת. במציאות הנוכחית בה אנחנו מתפללים ביחידות הוא נגע לליבי. במסכת סופרים (שהתחברה בתקופת הגאונים) מופיע המנהג המדובר. שימו לב לנימוק שרמזו בין השיטים: **מסכתות קטנות מסכת סופרים פרק כ:** ומצוה הן המובחר לקרות את ההלל בשני לילות של גליות, ולברך עליהן, ולאומרן בנעימה, לקיים מה שנאמר 'ונרוממה שמו יחדיו', וכשהוא קורא אותו בביתו אינו צריך לברך, שכבר בירך ברבים.

אפשר להבין את הדברים, כמו שהבין הטור. קריאת ההלל בבית הכנסת תאפשר לברך על ההלל בהגדה שאי אפשר לברך עליו. יש שהבינו כך. אבל נדמה לי שהדגש במסכת סופרים הוא על הפסוק שמובא שם: 'ונרוממה שמו יחדיו'. כלומר, בניגוד להלל שנאמר על סדר ההגדה בחיק המשפחה, מצוה מן המובחר לא להסתפק בהודאה להקב"ה במסגרת המשפחתית (שיש לה חשיבות עצומה בליל הסדר ובפסח בכלל, כפי שהסברנו בדרשת שבת הגדול), אלא להודות ולהלל להקב"ה על ניסי יציאת מצרים והגאולה במסגרת ציבורית וקהילתית. לאמירת ההלל בבית הכנסת יש תפקיד מהותי ולא רק הלכתי-טכני (לפתור על סוגיית הברכה). כך הבין 'הפרישה' את ההלכה במסכת סופרים (סי' תע"ג אות יד).

ה. סיכום ומסקנות – אז מה לעשות?

ננסה כעת לעשות סדר בכל המקורות שראינו ולהסיק מסקנות. עפ"י ההצעה הראשונה (הטור) – אין סיבה שלא לברך גם ביחידות על ההלל בתפילה. כך נוכל לברך על ההלל בלילה מיוחד זה. לעומת זאת לפי ההצעה השנייה (תוספתא בפסחים) וההצעה השלישית (מסכת סופרים, לפי הבנת הפרישה) – אין סיבה לומר את ההלל ביחידות. כולנו בקיאים ואין את מי להוציא, וציבור, לצערנו, לא יהיה לנו השנה בליל הסדר. חשוב לציין שעל פי המקובלים ההלל הזה הוא הלל חשוב מאוד. עד כדי כך, שכתב ה'ברכי יוסף' שמי שהתפלל בבית הכנסת שלא אמרו בו הלל בליל החג, יאמר אותו ביחידות. למה? ההסבר ליודעי ח"ן (=חכמת הנסתר) בלבד...

ברכי יוסף אורח חיים סימן תפז: ח. מי שהוא בבית הכנסת שהם נוהגים שלא לומר הלל בערבית ליל פסח, יכול לומר ההלל ולברך עליו בינו לבין עצמו. מהר"ר ישראל שלמה לינגו בכ"י. וכתב שכך קבל שנהג הרמ"ע מפאנו. וכן נהג הרב מהר"ר נחמן פואה.

לכן, ראוי לומר את ההלל בתפילת ליל החג, גם כשאנחנו נמצאים במסגרת המשפחתית ללא מנין. כדי לקיים במשהו את 'ונרוממה שמו יחדיו' נציע לומר אותו כל המשפחה יחד בשירה נעימה. אם יכולות משפחות שכונות לקבוע זמן, לפתוח חלונות ולומר יחד את ההלל – מה טוב ומה נעים!

'ויעמד פינחס ויפלל ותעצר המגפה'

סליחות לימי מגפת הקורונה, וה' הטוב פֿעינֿיו יעֿשה.

עינינו תרדנה. וכתפינו בשחות.
ולבנו חלל. באין באמתחתנו זכות.
באנו היום. בתחנונים ובבכות.
לפני. המלך בכתר מלכות:

מלכות אל חברתה. נגעה להדביק.
לזרות הלֵאה נגף. כסביון יאביק.
על כן תפוג תורה. ותפלת רבים ישתיק.
כי רשע. מכתיר את הצדיק:

צדיק אתה. כי פיך מריתי לערער.
הן גם בהקיצו. אין לבי ער.
חבי כמעט רגע. עד רע מקרבי אבער.
פתר לי זעיר:

זעיר היצורים וציריו. בביתי עצרוני.
בחטוא יד ובעשה מסכה. מפניו הזהירוני.
מצדי אלה ורבה מימיני. רבת צרוני.
סבבוני פרים רבים. אבירי בשן כתרונני:

כתרוני ביד. אשב ואדם כי נטלת עלי.
מתגרת ידך אני חליתי. נגעך הסר מעלי.
לא על ידי חוליים רעים. כפר רע מעללי.
בי יכתירו צדיקים. כי תגמל עלי:

עלי ועל בני ביתי. ועמי ולאמי.
שמש צדקה ומרפא. הזרח ממרומים.
ומארבע כנפות. נטה נהרות שלומים.
אל מלך יושב על כסא רחמים:

אחריות מוסרית

במאמרו "מזל מוסרי", נאבק תומאס נייגל בתרחיש בו לא ניתן לבצע שיפוט מוסרי נכון לאדם, מבלי להאשימו בהתרחשויות שלא היה אחראי אליהן. נייגל מנסה להראות כיצד אדם יכול להיות אחראי לתוצאות של מעשיו, אבל הוא מתקשה במשימתו כאשר הוא מביא בחשבון את מכלול הגורמים שמשפיעים על האדם בשעת המעשה, ואף הרבה לפניו. הוא מתעקש כי אדם יכול להישפט בעצמו שיפוט מוסרי גם על תוצאות המעשים שעשה, כיוון שללא תוצאות מסוימות למעשים, לא היינו יכולים לדעת אם גישת פעולה כזו או אחרת של אדם היא מוסרית או אינה מוסרית. לדוגמא: כאשר אדם מהמר ועושה מעשה מסוים, כאשר הוא לא בטוח אם השלכותיו תהיינה חיוביות או שליליות, אי אפשר לשפוט את כוונות השיפוט המוסרי, אלא אחרי התוצאה של המעשה.

למרות זאת, כאשר הוא חושב, אולי נטיות ליבו של מבצע הפעולה, שאין לו שליטה עליהן, גרמו לו לעשות את המעשה המוטעה מבחינה מוסרית. נראה כי האדם לכאורה נטול אחריות מכל תוצאה של מעשיו במצב כזה. למרות זאת, בגישתנו האינטואיטיבית למוסר עדיין מחויב, או לפחות מחויב חלקית, שמאחורי אשמה או שבח של אדם על מעשה מוסרי או לא מוסרי, תהיה כוונת תחילה שבלעדיה המעשה לא היה יכול להתקיים. מדוע העקשנות הזו? בשאלה הזו נדון בהמשך.

לדעתי, הנטייה שלנו לחפש אחריות מוסרית להתרחשויות, מייסרת אותנו במיוחד לאחרונה. המשבר שפקד אותנו, בא כביכול, יש מאין. קשה מאוד להאשים מישהו במגיפה שהתפרצה. ישנן כל כך הרבה דרכים לסייג את האחריות של אדם לפריצת מגיפה. אפשר לומר שהוא לא היה מודע לסכנות, שהוא לא היה יכול למנוע את הסכנות, שהוא לא זיהה את הסכנות בזמן וכיו"ב... בימים אלו, הדרישה של האדם להטיל את האחריות לסכנה על ישות זו או אחרת לא נענית, כיוון שקשה מאוד, כאמור, למצוא ישות שאשמה בהתפרצות המגיפה.

מנגד, ניתן להטיל את האחריות על אירועים רבים שמתרחשים עקב פריצת המגיפה. ראשית, ניתן להטיל אחריות על אלה הנותנים את הוראות החירום, ניתן גם להטיל אחריות על הממונים על תכניות השיקום, ומעל הכל, על אלה שממונים על ההתמודדות והתגובות של מדינת ישראל והעולם כולו, למשבר הקשה שפוקד אותו כיום.

על המוות של אדם זה או אחר ישירות מהמחלה, דומה שקשה להאשים מישהו. צוותי הרפואה עושים עבודת קודש, ולא ברור, כאמור, כלפי מי צריך להפנות את האשמה לפריצת המגיפה, הרי לפי ההערכות הייתה צריכה לפרוץ מגיפה בסדר גודל כזה בכל מקרה.

ההיסטוריון יובל נח הררי אמר בריאיון עם אילנה דיין כי הסכנה העיקרית הנשקפת לנו מהמגיפה היא לאו דווקא הקרבנות שהמחלה תגבה ישירות, אלא המעשים שהיא תגרום לנו לעשות. האופן העיקרי בו ניתן להרגיש את ההשפעה של המחלה כרגע הוא באמצעות המילוי אחר ההנחיות, הצפייה במספר החולים והמתים העולה ובעיקר באמצעות הצפייה בהתנהלות ההנהגה ביחס למתרחש. טענתי היא, שהאדם לא יוכל להטיל אחריות מוסרית להרס ומוות על תופעות הטבע, עם הטבע הוא נאלץ להתמודד. לעומת זאת, את מוסד ה'אחריות המוסרית' האדם יצר בכדי להתאחד ולדבוק במטרתו להתפתח, למרות מכשולי הטבע, ובכדי לשמור על רעיון זה. האופי של היצור האנושי להיות עצמאי וחלק מאוטונומיה מטיל עליו גם לשאת באחריות לתוצאות.

השאלות, האם יש לאדם באמת אוטונומיה בפעילותו בעולם, והאם הנסיבות בהן הוא פועל מכורח הטבע לא גוזלות את עצמאותו, הן שאלות פתוחות ומסעירות בעוצמת השפעתן על האדם. אך עוצמתית יותר, ובמיוחד בקרב קהילה דתית וחלוצית, האמונה כי לאדם יש אוטונומיה ועל כן, שיש לו אחריות מוסרית למעשיו לאשם או לשבח. בימים אלו חשוב לגלות היכן גם נעשים דברים בחוסר אחריות אך בעיקר צריך לגלות אחריות, כפרטים וכחברה, ולהתאמץ לענות על השאלות הקשות ביותר.

יום הזיכרון לשואה ולגבורה בקיבוץ סעד

לכל קהילת סעד שלומות ואור,

אמנם נשמע משהו רחוק, רחוק, אך אם לא נתכונן ליום חשוב ומרכזי זה, נגיע אליו ללא יכולת להפעיל את עצמנו כקהילה. על כן קיבלנו על עצמנו הכנת תכנית קהילתית מראש.

במידה ולא תתאפשר, כמובן נבטל את התכנית. הכל בהתאם להנחיות משרד הבריאות וועדת הקורונה שלנו בסעד שעושה עבורנו לילות כימים, ואנו אסירי תודה על כך.

ההנחה ממנה אנו יוצאים היא שהחזרה לשגרה תהיה מדורגת, ולאחר הפסח יינתנו ההקלות הבאות:

- התכנסות במקום סגור עד 10 נפשות.
- התכנסות במקום פתוח עד 100 נפשות.

לכן תכניתנו היא כזו:

בליל יום הזיכרון לשואה ולגבורה, **יום שני בערב, אור לכ"ז ניסן, 20.4**, יישאר כל אחד בביתו ויצפה בטקס המרכזי שישודר בשידור חי (אמירת קדיש במניינים השונים בהתאם להנחיות).

למחרת, **יום שלישי, כ"ז בניסן, 21.4**, יתקיים אחר צהרים טקס בבית הקברות. לקראת צאת היום נתכנס בקבוצות של עד 10 נפשות ל"זיכרון בסלון" בבתי רבים בסעד בהם יסופר סיפור אישי של אנשי עדות או דור שני שיספר סיפור משפחתי מתקופת השואה. בפרויקט זה משולבים גם בני סעד שבאים מן החוץ וגם אנשי הקהילה מכאן. מובן שאם עדיין לא תתאפשר כניסה מבחוץ, נצמצם את התכנית בהתאם.

בע"ה, והבריאות בקהילתנו תישאר איתנה והמצב במדינה רק ילך וישתפר, נוציא דף (נייר, וגם אינטרנטי) בתקופת הפסח, ובו כל אחת ואחד יצטרך להירשם. היות וההתכנסות מוגבלת ל – עד 10 נפשות תהיה חשיבות גדולה להרשמות מדויקות.

נקווה שאכן נוכל לזכור בצורה ראויה ומכבדת את הנספים ואת השורדים ביום הזיכרון לשואה ולגבורה השנה. ויקוים בנו מקרא שכתוב: **"וְנִתַּתִּי לָהֶם בְּבֵיתִי וּבְחַיִּמֹתַי יָד וְשֵׁם טוֹב מִבְּנֵי וּמִבְּנוֹת שֵׁם עוֹלָם אֲתָן לוֹ אֲשֶׁר לֹא יָפֹרֵת."** (ישעיהו נו ה)

13ות יום הזיכרון לשואה ולגבורה: דותן אלדנברג, תמר אי"ל, נאוה אורלוב, תרצה אורן

שמרים על נקיון הקיבוץ

השנה, מכיוון שאין אפשרות לארגן מבצע קהילתי לנקיון הקיבוץ, אני מציעה, שכל מי שיכול - ינקה את סביבת ביתו, מסתור פח קרוב, יעשב קצת איפה שצריך (ענף הנוי כמעט ולא עובד והנחשים לא בהסגר...). כמו-כן, כשהולכים לכלבו וכו', מומלץ לקחת שקית ולאסוף מה שמוצאים בדרך.

בואו נשמור על הקיבוץ שלנו נקי.

חג שמח לכולם!

שביט הלפרין

ריצון נהלים לסילוק אשפה

מסתורי האשפה - מטרתם היא להסתיר את מקומות זריקת האשפה והם אינם מיועדים להיות מחסני אשפה במקום הפחים. כפועל יוצא מכך, יש להמעיט ככל הניתן בהשאת אשפה במרחב המסתור ולהתאמץ להכניס את האשפה לפחים. להלן הדרכות שהן בבחינת תזכורת לוותיקי הקיבוץ והוראות למשפחות אשר זה מקרוב באו, ולא זכו להדרכה מסודרת.

1. **בקבוקי פלסטיק** - בקבוקי פלסטיק מכל סוג שהוא יש להשליך למחזורית. יש להקפיד הקפדה יתירה על ריקון הבקבוקים מנוזלים ומוצקים.
2. במחזורית מקום נפרד לשקיות ויריעות פלסטיק. חובה להקפיד שהשקיות והיריעות לא תגענה לתא של הבקבוקים. מצב זה עלול לגרום לתקלות במנגנון האיסוף.
3. **בקבוקי זכוכית** - יש להניח בארגז המיועד לכך במסתור. באותו ארגז ניתן להניח גם צנצנות זכוכית ושאר כלי זכוכית. חשוב מאוד להקפיד שהבקבוקים ושאר הכלים אינם מכילים נוזלים או מוצקים.
4. **קרטונים** - מוצרים שאנשים רוכשים מובאים פעמים רבות בקרטונים. דא-עקא, במקרים רבים מאוד מכילות האריזות חומרים נוספים כגון קל-קר רצועות קשירה ועוד. חומרים אלו על פי רוב אינם ניתנים למיחזור על כן יש להוציאם מהקרטון ולהשליכם לפח. לאחר מכן צמצמו את נפח הקרטון ככל האפשר והניחו אותו באחד מכלובי מחזור הקרטונים. מיקום כלובי הקרטון: שניים באזור המטבח (אחד ברמפה העליונה ואחד בתחתונה) אחד מצוי בסמוך למחזורית בשכונת שקד ואחד בבית הספר. ארגזי קרטון שאנשים לוקחים מהכלבו או מהמטבח מוטב שיוחזרו למקום ממנו נלקחו או לאחד הכלובים כשהם שטוחים.
5. **מוצרי חשמל** - מוצרי חשמל שיצאו משימוש אנא תאמו איתי כיצד להפטר מהם. ביכולתי גם לסייע בפינוי מוצרים גדולים וכבדים. מוזמנים להסתייע בי.
6. **רהיטים** - על מנת שלא לכער את סביבת המסתורים, יש לתאם עמי סילוק רהיטים גדולים כקטנים.
7. **יד שניה** - אנשים המעוניינים להעביר ל"יד שניה" אנא עשו זאת בעצמכם. מוצרים שננטשים במרחב המסתור מוצאים דרכם לפח.
8. **פסולת מתכת** - ישנו מתחם מיוחד למתכות שאינן עוד בשימוש. מיקומו מתחת לסיפן בחלקה המשמשת את צוות ההשקייה לאכסון צינורות אלומיניום. שם בתוך מתחם מגודר עם שער ומנעול מרכזים את גרוטאות המתכת ולשם יש להביא פסולת מתכת **תוך תיאום איתי! אין להשליך במקום פסולת פלסטיק או עץ.**

דגשים:

- בקבוקים מכל סוג שהוא יש לשים כאשר הם ריקים מנוזלים או מוצקים.
- יש להימנע ככל הניתן מלזרוק לפח פסולת רטובה!
- קרטונים נא להשאיר במסתור כאשר נפחם מצומצם ככל האפשר.
- בכל מקרה של אי ידיעה, ספק או קושי נא להתקשר אליי, יחד ימצא הפתרון.

מידע כללי: מועדי פינוי האשפה במשך השנה הם ימי שלישי ושישי. הפחים החומים ששימשו לפיילוט של המועצה לפסולת רטובה חדלו מתפקידם זה. ניתן בשעת הצורך להשתמש בהם כמו בפחים הירוקים. את הפחים הכחולים המשמשים למחזור נייר אין למלא מעבר לקיבולם. פחים אלו מרוקנים פעם בשבועיים. אם הפח מלא יש לזרוק ניירות לפח הירוק.

מכתב מרגש ששלח נשיא המדינה לזוג הטרי דניאל וחיים הוך שנישאו בסעד, בכפוף למגבלות...:

בית הנשיא

אדר תש"ף
מרץ 2020

נצאתי אל משולח חתן וכלה
וראיתי
כי הם שוורים
תקנה צדינה עד מאד
וראיתי
כי הקה שוורים
תקנה אמינית,
וכן בקשתי בחשאי:
יוצר האדם-
שלא יסתער שדים ומאקים
על דמיונם
שיהיה בנגנס
בגן עדי-עד
(ולדה)

חיים ודניאל היקרים,

ברור לי שלא כך דמיינתם שייראה יום חתונתכם, יקירי, אבל אין לי ספק שהרגע המיוחד הזה ייחקק בזיכרונכם כנקודת אור בזהות בתוך הסערה הזו שאנו מצויים בה.

בימים כאלה, שגורים עלינו גזירות קשות של "ריחוק חברתי" והימנעות ממפגשים בלתי אמצעיים בינינו, המעשה שלכם היום מקבל משנה תוקף. בחירתכם לכוון את חייכם ועתידכם יחד, היא סמל לצורך הראשוני הזה שלנו – להתקרב, להיפגש, לאהוב. הצורך בתקווה. אל מול האיומים והתלאות שנכונים לנו, תמיד, אין לנו אלא להישען זה על זה, זו על זה, לדבוק זה בזה, ולהיות "לבשר אחד".

כולי תקווה שנדע בקרוב, כולנו, ימים טובים יותר, ושתוכלו לספר לילדיכם, בעוד כמה שנים, על החתונה המיוחדת שערכתם בימים הטורפים האלה, שלא יהיו אלא זיכרון רחוק ונשכח. בערב הזה, ולו לשעות ספורות, אנו מברכים "שפח תשפח רעים אהובים קשפח קצירך בגן עדן מקדם", וחוגגים את קשר האהבה האמיץ שאתם מצהירים עליו ביחד, ועל הבית החדש שאתם מקימים.

אברהם
בברכת מזל טוב,

דודי היקרי
ראובן (דובי) דיבלין
דודי

ליונה רונטלר ולכל המשפחה מלף טוב להולדת הנין
נכד ליצף ואפר בן-ישי, בן לאפרת ואומר בן-ישי
איחולים לשמחות ולנחת!

ללאה ואברהם יחני מלף טוב להולדת הנין- קצי
נכד לכנרת ואלחנן אריאל, בן לנצט ויאיר בנד
איחולים לשמחות ולנחת!

איך יודעים שזא אביה? מסתכלים סביב סביב...

עם בוא האביב מתחילים לצאת גם הנחשים מתרדמת החורף. אם ראיתם נחש, יש לנהוג לפי הכללים הבאים:

**שומרים על
זוחלי הארץ**

1. לא נוגעים בנחש.
2. לשמור מרחק של כשני מטר מהנחש.
3. להתקשר מיד ליואל עברון 0523934519. להודיע אחרי כמה שעות זה לא עוזר...
4. לשמור על קשר עין עד כמה שניתן עם הנחש, מבלי לסכן את עצמכם.

לא הורגים נחשים, הנחשים הם חייית בר מוגנת!

בברכת אביב וקיץ בטוחים

יואל עברון

מכתב המחמט את הלב...

לכל בית סעד,

כמו עוד בנים ובנות להורים מתבגרים, אנחנו מקפידים להיות רחוקים מאמא, אך דאגה טבעית בלב - דאגה לבריאותה הפיזית ולתחושת הלבד בתוך הבידוד, דאגה לצרכים החומריים והרגשיים.

הנה, שומעים מאמא על ההתארגנות בסעד לתמיכה ודאגה למבוגרים הבודדים בסעד.

שומעים על רינת (בן עמי) וקובי שעוטפים ודואגים לאמא בצורה כ"כ לא מובנת מאליה וכ"כ מכל הלב. שומעים מאמא על כוחה של הקהילה - על אלו שמתקשרים לשאול לשלומה ועל אלו שנוקשים על הדלת להביא משהו או סתם לשוחח מרחוק, לצעירים שעושים הקפצות של משלוחים שונים.

ורוצים לומר לכולכם - תודה ענקית. חוסר השקט שבין הדאגה לשלומה הפיסי של אמא (להישאר רחוקים) לבין הדאגה לשלומה הרגשי- (לבוא לבקר) מעט יותר נוח בזכותכם.

מודים לכם מעומק הלב, על ההתארגנות ועל ההתכוונות.

לבריאות וימים טובים,

וגם- חג שמח!

עמרי, אביה, מיכל יעל ואורי נוריק

לאדוואה ארד, דור רידר, אור יום טוב ושחר יום טוב

ברכות לראש איסכט לצה"ל.

שתלכו לשירות משמעותי ומהנה ויהיה ה' עמכם!

לראש רידר, תומר קימלמן ויונתן עקיבא

ברכות לראש השחרור לצה"ל.

אלו והצלחיו בהמשך הדרך ויהיה ה' עמכם!

צוות חומ"ע וקהילת סער

אתר "סער שלנו"

בימים אלה בהם יש הרבה מידע שמתעדכן כל הזמן אנחנו שמחים להביא לכם את האתר "סער שלנו"!
יש שם את כל העדכונים (גם הקודמים) קבוצות שונות, מאמרים ועוד...

תיהנו!!

my-saad.co.il

עית דניאלי

חשוב גם לצחוק

תודה לדני בר"ט היקר שבמאמרו המשעשע בעלון הקודם, גרם לי צחוק ושמחה-

בימי הקורונה "המסוכנים"

יהודית אוס'נלון

הודעה מ"עליט"

מאמרים ופרסומים לעלון פסח, יש להעביר עד **ליום שני בערב** (העלון יחולק אי"ה ביום שלישי אחה"צ).
אשמח לשיתוף פעולה ולהעשרת העלון ברעיונות וחוויות, דווקא בימים אלו.

יורט